

Ib Christensen (DR):

»Hvorledes vurderer regeringen EF-Domstolens dom af 26. juni 1980 (jfr. meddelelse fra Kommissionen af 3. oktober 1980), og hvilke overvejelser giver den anledning til?«

Begrundelse

I EF-Domstolens dom bestemmes, at »ethvert produkt, som fremstilles og markedsføres legalt i en medlemsstat, skal principielt tillades på markedet i enhver anden medlemsstat«. Domstolen har endvidere udtalt, at den kun vil fravige dette princip under meget strenge betingelser.

Den dom er et brud med de hidtidigt gældende regler, hvorefter Danmark kunne forbyde anvendelsen eller benyttelsen af et produkt, blot det forbød såvel udenlandsk som dansk producerede produkter.

På den baggrund ønskes det særlig belyst, om regeringen vil tillade anvendelsen af ethvert produkt, som er lovligt fremstillet og markedsført i et medlemsland, og om det er korrekt, at EF-Domstolen for fremtiden skal afgøre, hvilke undtagelser der kan finde sted af hensyn til den offentlige sundhed, forbrugere og miljøbeskyttelse m.v. i den danske lovgivning.

Besvarelse (10/11 80):**Udenrigsministeren (Kjeld Olesen):**

EF-Domstolens afgørelse i sag nr. 788/79 af 26. juni 1980, som spørgeren henviser til, er en fortsættelse af den mere principielle dom i sag nr. 120/78, dom af 20. februar 1979, den såkaldte »Cassis de Dijon«-sag.

1. Casis de Dijon-sagen angik fortolkningen af art. 30 i Rom-traktaten set i forhold til en tysk ordning for markedsføring af alkoholholdige drikkevarer. Ifølge den tyske ordning skulle bestemte likører og andre alkoholholdige drikkevarer indeholde en vis mindsteprocent alkohol. Dette medførte, at en lang række udenlandske produkter, f.eks. det franske Cassis de Dijon og dansk kirsebærvin ikke kunne markedsføres på det tyske marked. En særlig undtagelsesbestemmelse medførte, at bestemte produkter alligevel kunne markedsføres med en lavere alkoholprocent, herunder tilsyneladende især tyske produkter.

Domstolen fastslog, at »da der ikke findes en fælles ordning, tilkommer det medlemsstaterne at anordne alle de regler, der på deres område skal gælde for fremstilling og afsætning af alkohol og alkoholholdige drikkevarer.

Hindringer for samhandelen inden for Fællesskabet, der beror på forskelle i de nationale lovgivninger vedrørende afsætningen af de pågældende produkter, må accepteres i det omfang, disse bestemmelser er uomgængeligt nødvendige af hensyn til især en effektiv skattekontrol, beskyttelse af den offentlige sundhed, god handelsskik og forbrugerbeskyttelse.«

Domstolen fandt, at bestemmelserne om et bestemt mindsteindhold af alkohol i alkoholholdige drikkevarer ikke forfølger et sådant mål i almenhedens interesse, som går forud for hensynet til fri varebevægelse, som er et af Fællesskabets grundlæggende principper.

Resultatet var derfor, at Domstolen fandt det uforeneligt med traktatens artikel 30, når en medlemsstat ved retsforskrifter ensidigt fastsætter et mindsteindhold af alkohol som betingelse for afsætning af alkoholholdige drikkevarer.

Den danske regering benyttede sin ret til at afgive indlæg i sagen, hvori den påpegede, at den tyske ordning ikke syntes at kunne retfærdiggøres med nogen af de argumenter, der kan begrunde handelshindringer.

2. Den i spørgsmålet nævnte dom vedrører et italiensk forbud mod markedsføring i Italien af eddike fremstillet af andre produkter end vin. Domstolen fastslog på samme måde som i Cassis de Dijon-sagen, at den praktiske virkning af en sådan ordning først og fremmest er at beskytte den nationale produktion, og at kun nationale regler, der kan begrundes som værende nødvendige af hensyn til afgørende krav, især med hensyn til offentlig sundhed, god handelsskik og forbrugerhensyn, kan afvige fra kravene i artikel 30.

3. Kommissionen har i en meddelelse af 3. oktober 1980 omtalt de to domme og draget en række konklusioner med hensyn til det fremtidige arbejde inden for de tekniske handelshindringer.

Kommissionens fortolkning af de to sager rækker efter regeringens foreløbige opfattelse formentlig videre, end hvad der kan udledes af dommene.